

Acció Ciutadana

setmanari republicà - d'esquerra catalana

després de la jornada electoral!

EL triomf esclatant, rotund, avassallador, obtingut per l'Esquerra Republicana de Catalunya el passat diumenge, es presta a moltes i diverses suggestions.

És, abans que tot, un plesbicit d'homenatge i d'identificació vers la figura d'aquest home exemplar amb categoria de símbol, que es diu Francesc Macià. Fóra inútil desconèixer, per tant, que aquesta gernació de vots que han eixit de totes les urnes de Catalunya, van dirigits, directa o indirectament, a l'austera i heroica persona de l'Avi, per a testimoniar-li, d'una manera unànime i incontestable, que tot Catalunya va darrera seu, confiada que ha de dur-la a la victòria.

És, també, aquest triomf de l'Esquerra Republicana, el triomf de la vertadera democràcia. No és, solsament, la victòria d'un partit, d'una fracció, d'un estament determinat, sinó la victòria de tot el poble, que vibra sencer a l'impuls d'un ideal de renovació.

Una altra cosa que ha posat de manifest la lluita electoral de diumenge, és la indiscutible incorporació de les masses proletàries. Es obvi, que una victòria tan contundent no podia assolir-se sense l'aportació d'un fort percentatge de sufragis obrers. I els obrers han votat. Han votat inclús a Barcelona, on llur apoliticisme era, fins ara, més rebel i sistemàtic.

Es, aquest, un altre benifet que havem d'agrair a la major diversificació i humanització del catalanisme. Veus aquí, doncs, una avantatge que no ens hauria estat mai possible sota el monopoli catalanesc-aburgesat de "La Lliga". Però tan prompte hi ha hagut, dintre el catalanisme, un partit intensament democràtic, un partit, el programa del qual fos una garantia d'acolliment per totes les renovacions d'ordre social, els obrers no s'hi han pensat gens a sortir de llur atonia política, salvant, està clar, incompatibilitats de criteri i de doctrina.

Una votació tan brillant, amb una tan rara unanimitat, no s'havia produït mai a Catalunya. I ella ha tingut lloc sense barreges híbrides, sense la confecció d'unes candidatures on la reacció anés de bracet amb la democràcia, és a dir, sense l'amalgama d'uns noms pastats per a tots els gustos i totes les tendències. Si bé una candidatura de Solidaritat, d'Unitat Catalana podia ésser molt oportuna i molt posada en raó en els començaments del segle, ara només hauria servit per estrafer la voluntat de Catalunya. És hora de definicions; és hora

olot, 4 de juliol 1931.— any II.—núm. LXX.
redacció i administració: concentració republicana

val 15 cts.